

ναβάτας"θανασίμως πληγέντας διὰ μέσου του λειμῶνος, ἢ μᾶλλον τῆς λίμνης εἰς ἣν εἶχον ριφθῇ.

Ἡ Σιμώνη ἐπλήρωσεν ἐκ νέου τὸ ὄπλον αὐτῆς ἐν βίᾳ.

Τὸ ἀπόσπασμα τῶν ἱππέων ἔσται τριάκοντα περίπου βήματα μακρὰν μὴ γνωρίζων ἂν πρέπει νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, οὐδὲ πρὸς ποῖον ἐχθρὸν εἶχε νὰ παλαίσῃ.

Κραυγαὶ σπαρτακτικαὶ ἀφικνούμεναι μέχρι αὐτῶν ἐκ τοῦ μέρους τῆς λίμνης, τοὺς ἔπεισαν νὰ ἀποφασίσωσιν.

Ἦσαν δραγόνου τινὸς ὅστις διάτρυτος ἐκ τῶν σφαιριδίων, ἐζήτει βοήθειαν.

Ὁ ἕτερος τιναχθεὶς μακρὰν διὰ λακτίσματος τοῦ ἵππου, οὐτινος ἐπέβαιναν, ἔκειτο νεκρὸς ἐπὶ τῆς τάφρου.

Κρυπτόμενος ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους ὁ Σίμων, ἀνέμενε τὸ ἀπόσπασμα.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων, ἐπυροβόλησεν.

Δύο ἄνδρες ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐνῶ ἐπλήρου ἐκ νέου τὸ ὄπλον του, ἡ Ἀμῶνη ἐπυροβόλει.

Τὸ ὄπλον τῆς, παλαιώτατον, σχεδὸν ὡς τὸ ἀρχαῖον τοῦ πεταλωτοῦ, ὅπερ ἔκειτο ἀχρηστον μεταξὺ τῶν ἐσχωριασμένων σιδήρων καὶ τῶν τεθραυσμένων ἰνίων, ἔφερον ἀποτέλεσμα παρεμφερὲς πρὸς τὰς μυδροβόλους, προὔξεναι δὲ φοβεράν ἀταξίαν παρὰ τοῖς δραγόνοις.

Τινὲς αὐτῶν ἀντεπυροβόλησαν τυχαίως, ρίπτοντες κατ' ἐχθροῦ ἀράτου.

Αἱ σφαῖραι ἀπωλέσθησαν ἐν τῷ δάσει πλήττουσαι τοὺς κλάδους ἢ εἰσδύουσαι ἐν ταῖς ρίζαις τῶν δένδρων.

Τινὲς ἀνετίναξαν τὸ ἔδαφος τοῦ δάσους.

Πᾶσαι αἱ βολαὶ τοῦ Σίμωνος ἔρριπτον καὶ ἓνα ἄνδρα.

Ὁ Σίμων ἐπλήρωσε τὸ ὄπλον του ἀπαξ ἔτι.

Μετ' ὀλίγον, οὐδεὶς τῶν ἱππέων ἴστατο ὄρθιος, ἀλλ' ἤκουέ τις ἀπελπιστικὰς ἀναφωνήσεις καὶ ἐπιτιμήσεις ἐκ τοῦ μέρους τῆς λίμνης.

Οἱ λοιποὶ ἐκ τοῦ ἀποσπάσματος ἀπατώμενοι ἐπήδων ἐπὶ τῶν σχοίνων καὶ κατεπλακῶνοντο.

Τὸ κρηπίδωμα ἐσκεπάσθη ὑπὸ νεκρῶν καὶ πληρωθέντων.

Μόνον δύο ἢ τρεῖς δραγόνου, εὐτυχέστεροι τῶν ἄλλων, ὑπερεπήδησαν τὸν πῖλον, κεντῶντες τοὺς ἵππους διὰ τῶν πτερνιστήρων αὐτῶν καὶ ὤρμησαν καλπάζοντες πρὸς τὸ Σατώ-Σινόν.

Οἱ λοιποὶ δὲν θὰ ἐπανέβλεπον τὴν πατρίδα των.

Ἡ Σιμώνη καὶ ὁ σιδηρουργὸς ἔτρεξαν πρὸς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης.

Ἐκείθεν ἐπυροβόλουν, σκοπεύοντες τοὺς φεύγοντας, καὶ ρίπτοντες ἐν τῇ πᾶχνῃ τόσῳ ἀσφαλῶς, ὡς εἰ ἐθήρευον ἐπὶ τῶν ὀχυρωμάτων ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Ἐντὸς ὀλίγου τὸ πᾶν ἐσιώπησεν.

Ὁ Σίμων ἐκαθάρισε τὸ πυροβόλον αὐ-

τοῦ, καὶ τὸ ἔφερον ἐπ' ὤμου, ὡς κυνηγὸς ἐπιστρέφων εἰς τὰ ἴδια.

— "Ελα, εἶπεν εἰς τὴν Σιμώνην, αὐριον μόλις ἔξημερώσῃ, θὰ ᾄδουν!

Καὶ ἐπέστρεφον ἡσύχως.

Ἐνῶ εἶχον προχωρήσει βήματά τινα, ὁ Σίμων ἐστράφη πρὸς τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν ἡσπάζετο λέγων:

— Εἶσαι γενναία καρδιά, καὶ ποτὲ δὲν μ' ἄφισες, ὅταν παρουσιάσθῃ κίνδυνος. Αὐτὴ ἦταν καλὴ δουλειά, ὅχι ὅσῃ τὴν ἄλλην!

Ἐκείνη ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

— Σῶπα, τῷ εἶπε, μὴ τὰ σκέπτεσαι πλέον.

— Δὲν ἔμπορῶ!

Οἱ μεμακρυσμένοι ἤχοι τῶν πυροβολισμῶν, εἶχον ἐλκύσει τοὺς κατοίκους πρὸς τὴν δημαρχίαν.

Ἡ σύζυγος τοῦ σανδαλοποιοῦ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα.

— Εἶναι οἱ Σίμωνες ποῦ γλεντᾶνε, εἶπεν.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ σιδηρουργεῖον:

— "Αν ξανάλλουν; ἠρώτησεν ἡ Ἀμῶνη.

— Θὰ ξαναρχίσωμε ἴσα μὲ τὸν τελευταῖον.

— Καὶ ἂν θελήσουν νὰ μᾶς πιάσουν;

— Ἐεῦρεῖς καλὰ, ὅτι αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη. Τὸ δάσος εἶνε ἐκτεταμένο, καὶ ἔπειτα τώρα εἶναι πόλεμος, καὶ τί μὲ τοῦτο. Κοιμήσου!

Ἡ ἡμισέληνος κατήρχετο ὀπισθεν τοῦ ὄρους Μορβάν.

Οἱ Σίμωνες δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην τοῦ φωτὸς αὐτῆς.

Ζ'

Ὁ πύργος, ἢ μᾶλλον ἡ ἔπαυλις τῶν Σουβραὶ ᾠκοδομεῖται ἐν μέσῳ λίμνης, λαμβανούσης τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἐκ πηγῶν.

Εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν ᾠκοδόμουν κατὰ πρῶτον τὸν οἶκον, μεθ' ὃ ἔσκαπτον πέριξ λίμνην, εἰς ἣν ἔφερον τὸ ὕδωρ μικροῦ ποταμοῦ ἢ πηγῶν, καὶ ἐπλήρουν αὐτήν. Οὕτως, ἡ οἰκία ὠχυροῦτο φυσικῶς, εὐρισκομένη οἶοναι ἐν νήσῳ.

Ὅμιλοῦμεν μόνον περὶ τῶν οἰκῶν τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν πλουσίων. Οἱ κοῖνοι καὶ χυδαῖοι κατῶκον ἐν ἐλεειναῖς καὶ ἀθλίαις καλύβαις.

Ἡ ἔπαυλις τῶν Σουβραὶ εἶναι τετράγωνος καὶ στερεῶς οἰκοδομημένη, φέρουσα εἰς τὰς τέσσαρας αὐτῆς γωνίας λιθοκτίστους προμαχῶνας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τετράγωνον πύργον, ἀφ' οὗ ἡ θέα ἐκτείνεται μακρόθεν ἐπὶ δασῶν καὶ ἀγροκηπίων καλλιεργούμενων μετὰ φροντίδος ἀγρόπνων ἰδιοκτητῶν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ κατοικία αὕτη εἶναι εὐάρεστος ἐν αὐτῇ δὲ φαίνεται ἡ εὐπορία καὶ ἡ τάξις.

Ὁ φύλαξ, ὑπέρτης μὲ φαῖν κόμην, ὅστις κατῶκει μόνος τὸν οἶκον μετὰ τῆς συζύγου του πρὸ πέντε μηνῶν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θεράποντες τῆς οἰκογενείας, ἱπποκό-

μοι καὶ κυνοφύλακες, κατῶκον εἰς τὰ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν προωρισμένα μέρη τῆς ἐπαύλεως, ἐξεπλάγη ἀκούσας τὴν νύκτα βήματα ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἥτις συνδέει διὰ τῶν δέκα αὐτῆς ἀψίδων, τὴν ἔπαυλιν μετὰ τῆς στερεᾶς γῆς.

— Ζακελίνη, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἰδὲς ποῖος ἔρχεται. Ὁ σκύλος δὲν γαυγίζει. Θὰ εἶνε ὀικοὶ μας ἄνθρωποι.

Ἀνοίξασα τὴν θύραν ἡ γυνή, ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἦσαν οἱ δύο αὐτῆς κύριοι.

Ἦτοιμάζετο νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα, ἵνα καλέσῃ τοὺς συντρόφους τῆς ὅπως συμμερισθῶσι τὴν χαράν.

Ὁ Οὐγος τὴν ἠμποδίσεν δι' ἐνὸς νεύματος.

Εἶχε βραδύτερον καιρὸν νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἤθελε νὰ συνομιλήσωσιν.

Ἡ γυνὴ ἦναι κηρία ὁ φύλαξ ὑπεδάυλισε τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, ρίψας ἐν αὐτῇ εὐμεγέθη ξύλα, ἐνῶ ὁ κόμης καὶ ὁ ἀδελφός του ἀνῆλθον εἰς τὰ δωμάτια των καὶ ἐξεδύθησαν τὴν ὀδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν αὐτῶν. Ἐκλείσει καλῶς τὰ παράθυρα, ἵνα μὴ τὸ φῶς ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν ἑξωθεν, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδέσματα καὶ φιάλας, ἱκανὰς νὰ ζωογονήσωσιν ἀπόσπασμα πεινῶντων στρατιωτῶν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Δὲν φοβοῦμαι νὰ ἐπαναλάβω ἐνταῦθα τοὺς ἐπαίνους τῆς καλλονῆς τῆς. Εἰς τὰ ἀγροτικὰ ἐκεῖνα τοπεῖα, μοῖ ἐφάνη ὥραιότερα. Τὸ προφυλακτικόν, ὅπερ συσταίνουσιν οἱ ἀσκηταί, εἰς τοιαύτην περίστασιν, τοῦ νὰ φανταζώμεθα δηλαδὴ τὴν γυναῖκα καταβεβλημένην ὑπὸ τῶν ἐτῶν καὶ τῶν ἀσθενειῶν, νὰ ἀναπαριστῶμεν αὐτὴν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς νεκράν, πλήρη σήψεως καὶ ἀηδίας, καὶ κεκαλυμμένην ὑπὸ σκωλήκων, ἦλθεν ἀκουσίως εἰς τὴν φαντασίαν μου, καὶ λέγω ἀκουσίως, διότι νομίζω ὅτι τοιαύτη φοβερὰ προφύλαξις δὲν εἶνε ἀπαραίτητος. Οὐδεμίαν κακὴν ὑλικῶς ἰδέα, οὐδεμίαν ὑποβολὴν τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ, ἐτάραξε καθόλου τὸ λογικόν μου, οὐδὲ κατάρθωσε νὰ μολύνῃ τὴν θέλησιν καὶ τὰς αἰσθήσεις μου. Ἐκεῖνο, ὅπερ συνέβη τότε, ἦτο εἰς λόγος, ὅπως ἐλαττώσῃ, τοῦλάχιστον ἐν ἐμοί, τὴν ἀξίαν, τῆς προφυλάξεως ταύτης. Ἡ καλλονή, ἔργον τέχνης ὑψηλῆς καὶ θείας, δύναται νὰ εἶνε φθαρτὴ καὶ ἐφήμερος, νὰ σθεσθῇ ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἀλλ' ἡ ἰδέα αὐτῆς εἶνε αἰώνια, καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀνθρώπου ζῇ ζωὴν ἀθάνατον, ἀπαξ κατανουθεῖται. Ἡ καλλονὴ τῆς γυναικὸς ταύτης, τοιαύτη οἷα σήμερον μοὶ ἐμφανίζεται, θὰ ἐξαλειφθῇ μετ' ὀλίγα ἔτη τὸ κομψὸν τοῦτο σῶμα, τὰ χαρίεντα αὐτὰ σχήματα, ἡ εὐγενὴς αὕτη κεφαλὴ, τὸσον εὐ-

γενῶς ἱσταμένη ἐπὶ τῶν ὤμων της, τὸ πᾶν θὰ γίνη ποτὲ βρῶμα ρυπαρῶν σκωλήκων. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ὕλη μεταμορφοῦται, τὸ σχῆμα, τὸ ἰνδαλμα τῆς τέχνης, τὴν καλλονὴν αὐτὴν, τίς θὰ τὴν καταστρέψῃ; Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Θεοῦ; Νοηθεῖσα καὶ γνωσθεῖσα παρ' ἐμοῦ, δὲν θὰ ζήσῃ ἐν τῇ ψυχῇ μου, νικήτρια τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου;

Ταῦτα ἐσκεπτόμην, ὅταν συνηντήθημεν μετὰ τῆς Πεπίτας. Οὕτως καθύλαζον τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἐκόλαζον φόβους, οὓς μοὶ ἐνεπνεύσατε. Ἐπεθύμουν καὶ δὲν ἐπεθύμουν ἐξ ὑπαμοιβῆς, νὰ ἔφθανον καὶ οἱ ἄλλοι. Ἡὐχαριστοῦμην καὶ ἐλυπούμην συγχρόνως μένων μόνος μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Ἡ ἀργυρόρηχος φωνὴ τῆς Πεπίτας διέρρηξε τὴν σιωπὴν, καὶ ἀπασχολοῦσά με τῶν σκέψεών μου, μοὶ εἶπεν:

— Πόσον σιωπηλὸς καὶ λυπημένος εἶσθε, κύριε Λουδοβίκε. Στενοχωροῦμαι σκεπτομένη, ὅτι ἴσως ἐξ αἰτίας μου, ἐν μέρει τοῦλάχιστον, σὰς προξενεῖ σήμερον μίαν ἐνόχλησιν ὁ πατήρ σας, σύρων ὑμᾶς εἰς αὐτὰς τὰς ἐρημίας, καὶ ἀπάγων ὑμᾶς ἄλλων μερῶν καταλληλοτέρων, ὅπου δὲν ἠθέλατε ἀπασχολεῖσθε ἀπὸ τῶν προσευχῶν καὶ τῶν εὐσεβῶν σας ἀναγκώσεων.

Δὲν ἤξεύρω τί ἀντεῖπον εἰς τοῦτο. Θὰ εἶπον καμμίαν ἀνοησίαν, διότι ἤμην συγκεχυμένος. Καὶ δὲν ἐπεθύμουν νὰ προσφέρω φιλοφρονήσεις εἰς τὴν Πεπίταν, λέγων αὐτῇ θελκτικὸς λόγους, οὐδὲ πάλιν ἐπεθύμουν καὶ νὰ τῇ ἀπαντήσω ἀξέστοιχος.

Αὕτη ἐξηκολούθησε:

— Πρέπει νὰ με συγχωρήσητε, ἐὰν εἶμαι κακεντρεχὴς, ἀλλ' ὑποθέτω, ὅτι πλὴν τῆς δυσαρρεσκείας τοῦ ὅτι ἀπασχολεῖσθε τῶν εὐνοουμένων σας ἐνασχολήσεων, ὑπάρχει καὶ κάτι τι ἄλλο, ὅπερ συντελεῖ ἰσχυρῶς εἰς τὴν κακοδιαθεσίαν σας.

— Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ καὶ τι τι ἄλλο; εἶπον ἐγώ, ἀφοῦ σεῖς τὸ ἀνεκαλύψατε, ἢ πιστεύετε ὅτι τὸ ἀνεκαλύψατε;

— Αὐτὸ τὸ καὶ τι — ἐπανέλαβεν ἡ Πεπίτα — δὲν εἶνε αἴσθημα ἴδιον ἀνθρώπου, ὅστις μέλλει νὰ γίνη ἱερεὺς ἐντὸς ὀλίγου, ἀλλὰ νεανίου εἰκοσιδιετούς.

Ἀκούσας τοῦτο, ἡσθάνθη ὅτι τὸ αἷμα ἀνῆρχετο εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ὅτι τὸ πρόσωπόν μου ἐφλέγετο.

Ἐφραντάσθη χιλίας παραδοξολογίας, ἐνόμισα ὅτι κατειχόμην ὑπὸ δαίμονος. Ἐνόμισα ὅτι προσκαλοῦμην ὑπὸ τῆς Πεπίτας, ἥτις μοὶ ἔδιδε νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἐγνώριζεν ὅτι μοὶ ἤρρεσκεν. Ἐπομένως ἡ δειλία μου μετεβλήθη εἰς φοβερὰν ὑπερφίαν, καὶ τὴν ἠτένισα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Θὰ εἶχόν τι τὸ γελοῖον ἐν τῷ βλέμματί μου, ἀλλ' ἡ Πεπίτα ἢ δὲν τὸ ἠννόησεν ἢ τὸ ὑπεκρίθη διὰ καλοκαγάρθου φρονήσεως, ἀναφωνοῦσα μετὸν ἀπλούστερον τρόπον:

— Μὴ θυμώσητε, διότι ἀνεκάλυψα φάσμα τι ἐν ὑμῖν. Αὐτὸ τὸ ὅποιον παρετήρησα μοὶ φαίνεται ἐλαφρόν. Εἴσθε δυ-

σηρεστημένος διὰ τὰς κατειρωνεύσεις τοῦ Κουρρίτου, καὶ διότι ἐκάματε μίαν ὄχι τόσον ὠραίαν ἐντύπωσιν, ἐπιβαίνων ἡμιόνου ἡμέρου, ὡς ὁ κύριος Ἐπιτροπος, μετὰ ὀγδοήκοντα ἔτη του, καὶ ὄχι ἐπὶ ἵππου ζωηροῦ, ὡς ἔπρεπεν εἰς νέον τῆς ἡλικίας καὶ τῆς θέσεώς σας. Τὸ λάθος εἶνε τοῦ κυρίου Ἐφημερίου, ὅστις δὲν ἐσκέφθη νὰ σὰς μᾶθῃ νὰ ἱππεύετε. Ἡ ἱππασία δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ στάδιον, ὅπερ σκέπτεσθε νὰ ἀκολουθήσητε, καὶ πιστεύω ὅτι ὁ πατήρ σας τώρα ποῦ μένετε ἐδῶ, ὤφειλεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας νὰ σὰς τὴν μάθῃ. Ἐὰν ὑπάγητε εἰς τὴν Περσίαν ἢ τὴν Κίαν, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουσι σιδηρόδρομοι ἀκόμη, καὶ θὰ κάμνετε ἄσχημον ἐντύπωσιν κακῶς ἱππεύοντες. Ἴσως δὲ χάνει καὶ τὴν ὑπόληψιν του παρὰ τοῖς βαρβάρους ἐκείνοις ὁ ἱερὰπόστολος, ἕνεκα τῆς ἀδεξιότητος ταύτης καὶ κατόπιν θὰ εἶνε δυσκολώτερον νὰ κερποφορήσῃσι τὰ κηρύγματα ταῦτα.

Αἱ ὀρθαὶ αὗται παρατηρήσεις τῆς Πεπίτας συνέτειναν ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὸ νὰ μάθω ἱππασίαν, καὶ με ἀφῆκαν τόσον πεπεισμένον περὶ τῆς χρησιμότητος αὐτῆς παρὰ τοῖς ἱερὰποστόλοις, ὥστε τῇ ὑπεσχέθην νὰ μάθω, λαμβάνων τὸν πατέρα μου ὡς διδάσκαλον.

— Εἰς τὴν πρώτην νέαν ἐκδρομὴν, ἣν θὰ κάμωμεν, τῇ εἶπον, πρέπει νὰ ἐπιβῶ ἵππου ζωηροτάτου τοῦ τοῦ πατρός μου, καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἡμιόνου ἡμέρου, ὅπως τώρα.

— Πολὺ θὰ εὐχαριστήθω — ὑπέλαβεν ἡ Πεπίτα μετὰ μειδιάματος ἀρρήτου γλυκύτητος.

Ἐν τούτοις ἔφθασαν καὶ οἱ λοιποὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμεθα καὶ εὐχαριστήθη ἐνδομύχως, ὅχι δι' ἄλλο, ἀλλ' ἐκ φόβου μήπως δὲν θὰ κατῴρθουν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν συνδιαλέξιν, καὶ ἤθελον διεξαγάγει αὐτὴν μετὰ χιλίας δύο ἀνοησίας, ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἢ μηδαμινῆς πρακτικῆς μου μετὰ τῶν γυναικῶν.

Μετὰ τὸν περίπατον, ἐπὶ τῆς δροσερᾶς χλόης, καὶ ἐπὶ ὠραιότητος θέσεως παρὰ τὸν ρύακα, μᾶς παρέθεσαν οἱ ὑπηρέται τοῦ πατρός μου ἀφθονον καὶ ἀγροτικὸν πρόγευμα. Ὁ ἐξαδελφός μου Κουρρίτος ἤρχισε πάλιν νὰ με περιπαίξῃ ἐπὶ τοῦ τρόπου μου τοῦ ἱππεύειν, καὶ ἐπὶ τῆς ἡμερότητας τοῦ ἡμιόνου μου. Με ἀπεκάλεσε Θεολόγον, καὶ με εἶπεν ὅτι ἐπὶ τῆς ἡμιόνου ἐκείνης, ἐφαινόμην ὡς ἂν νὰ ἐπήγαινα πρὸς διανομὴν εὐλογιῶν. Αὐτὴν τὴν φορὰν, καίτοι ἔχων σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἦμαι ὑπομονητικὸς, διεμαρτυρήθη εἰς τὰς εἰρωνείας του, μετὰ δηκτικότητος. Ἡ Πεπίτα, ἂν καὶ οὐδόλως εἶχαμεν συμφωνήσει, ἐσκέφθη ἀναμφιβόλως, ὡς ἐγώ, ὅτι συνέφερεν ἡ σιωπὴ, ὅπως ἐκπλήξω κατόπιν, ἱππεύων καλῶς, καὶ δὲν ἀνέφερε τίποτε ἐκ τῆς συνδιαλέξεώς μας. Ἐκ τούτου προήλθε, φυσικὰ καὶ ἀπλούστατα, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν μυστικῶν μετὰ τῶν δύο μας, ὅπερ παρήγαγεν ἐν τῇ ψυχῇ μου παράδοxon ἀποτέλεσμα.

Οὐδὲν ἄλλο συνέβη ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἄξιον σημειώσεως.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ χωρίον, ὅπως εἴχομεν ἔλθει. Ἐν τούτοις ἂν καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρου ἡμιόνου μου, καὶ εἰς τὸ πλευρὸν τῆς θείας μου Κασίλδας καὶ πάλιν, δὲν δυσηρεστήθην οὐδ' ἐλυπήθην ὅπως πρίν. Καθ' ὅλην τὴν ὁδοιπορίαν ἤκουσα τὴν θεῖαν μου ἀνευ δυσαρρεσκείας, διηγουμένην τὰς ἱστορίας της, καὶ ἐνίοτε παρεδιδόμεν ἐἰς ἀορίστους ρεμβασμούς.

Οὐδὲν ἐξ ὧν συμβαίνουσιν ἐν τῇ ψυχῇ μου, πρέπει νὰ ἦναι μυστικὸν δι' ὑμᾶς. Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ μορφή τῆς Πεπίτας, ἦτο ὡς τὸ κέντρον, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, ὡς ὁ πυρὴν τῶν ἀορίστων τούτων ρεμβασμῶν.

Ἡ μεσημβρινὴ αὐτῆς ἐμφάνισις εἰς τὸ ἀποκεντρώτερον, σκιερώτερον καὶ μᾶλλον σιγηλὸν μέρος τοῦ δάσους, μοὶ ἐχάραξεν εἰς τὴν μνήμην ὅλας τὰς ὀπτασίας, καλὰς ἢ κακὰς, ὄντων ἰσχυρῶν καὶ ὑψηλότερας περιωπῆς τῆς ἡμετέρας, ἃς εἶχον ἀναγνώσει εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία, καὶ εἰς τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ Πεπίτα λοιπὸν, παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὅχι ὅπως ὅταν ἐπορεύετο ἑφιππος πρὸ ἡμῶν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἰδεώδη καὶ αἰθέριον, εἰς τὸ μεμονωμένον ἐκεῖνο μέρος, ὅπως εἰς τὸν Αἰνεῖαν ἢ μῆτηρ του, ὅπως εἰς τὸν Καλλιμαχον ἢ Παλλὰς, ὅπως εἰς τὸν Βοημόν ποιμένα Κρόκον ἢ σιλιφίς ἐκείνη, ἥτις κατόπιν ἐγέννησε τὸν Λιβουῦσαν, ὅπως ἢ Ἄρτεμις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀριστέως, ὅπως εἰς τὸν Ἀβραὰμ οἱ ἄγγελοι ἐν τῇ κοιλάδι Μαμβρῇ, καὶ ὅπως εἰς τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον ὁ ἵπποκένταυρος ἐν τῇ μοναξίᾳ τῆς ἐρήμου.

Συνάντησις τόσον φυσικὴ, ὅποια ἦτο ἢ μετὰ τῆς Πεπίτας, ἐξωγραφεῖτο ἐν τῷ πνεύματί μου ὡς τι ἔκτακτον. Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν, σκεπτόμενος τὴν ὑπαρξίν τῆς φαντασιοπληξίας ταύτης, ἐπίστευσα ἐμυτὸν ἄλλοφρονούντα. Ἐφραντάσθη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὅτι κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς, ἃς ἔμεινα κατὰ μόνας μετὰ τῆς Πεπίτας, πλησίον τοῦ ρύακος τῆς Σολάνας, οὐδὲν εἶχε συμβῇ τὸ μὴ φυσικὸν καὶ σύννηθες. Ἀλλὰ κατόπιν πάλιν, ἐν ὧν ἐβάδιζον ἡσυχῶς ἐπὶ τῆς ἡμιόνου μου, δαίμων τις περιεφέρετο ἀόρατος περὶ ἐμέ, ὑπαγορεύων μοι μυρίας παραδοξολογίας.

Τὴν νύκτα ἐκείνην εἶπον εἰς τὸν πατέρα μου τὴν ἐπιθυμίαν μου τοῦ νὰ μάθω ἱππασίαν. Δὲν ἔλειψα τοῦ νὰ ἀποκρύψω αὐτῷ, ὅτι ἡ Πεπίτα με εἶχε παροτρύνει εἰς τοῦτο. Ὁ πατήρ μου ἠὐχαριστήθη τὰ μέγιστα. Με ἐνηγκαλίσθη, με ἐφίλησε, καὶ εἶπεν, ὅτι δὲν εἴσθε πλέον ὑμεῖς μόνος διδάσκαλός μου. Ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης θὰ ἐλάμβανε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ με διδάξῃ καὶ τι. Με διεβεβαίωσε δὲ τελευταῖον, ὅτι ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἐβδομάδων, θὰ με ἔκαμνε τὸν καλλίτερον ἱππέα τῆς Ἀνδαλουσίας, ἱκανὸν νὰ ὑπάγῃ ἕως εἰς τὸ Γιβραλτάρ διὰ λαθρεμπορίου, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖθεν, ἐμπαίζων τοὺς φύλακας, φέρων μεθ' ἐμοῦ ἐν δέμα κτηνοῦ, καὶ ἐν καλὸν φορτίον βαμβάκος,

ικανόν τέλος πάντων νὰ ἐκπλήξω ὅλους τοὺς ἱππεῖς, οἵτινες διαλάμπουσι καθ' ὅ-
λας τὰς ἐορτὰς τῆς Σεβίλλης καὶ τῆς
Μαϊρένας, καὶ νὰ καθυποτάξω τὰ νῶτα
τοῦ Βασιλέα, τοῦ Βουκεφάλου καὶ αὐτῶν
ἐτι τῶν ἵππων τοῦ ἄρματος τοῦ ἡλίου,
ἐὰν τυχαίως κατήρχοντο εἰς τὴν γῆν, καὶ
ἡδυνάμην νὰ τοὺς συλλάβω ἐκ τοῦ χαλι-
νοῦ. Ἀγνοῶ τί θὰ εἴπητε περὶ τῆς τέ-
χνης ταύτης τοῦ ἱππεύειν ὡς μανθάνω
νῦν· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ τὸ θεωρή-
σητε κακόν.

Ἐὰν ἐβλέπατε πόσον εἶνε περιχαρὴς ὁ
πατὴρ μου, καὶ πόσον τέρπεται διδάσκων
με! Ἀμέσως τὴν ἐπομένην τῆς ἐκδρομῆς
ἦν ἀνέφερον, ἔλαβον δύο μαθήματα. Ὑ-
πάρχουσιν ἡμέραι, καθ' ἃς τὸ μάθημα
εἶνε διαρκές, διότι διερχόμεθα αὐτὰς ἐ-
φιπποῖ. Τὴν πρώτην ἐδόμαδα τὰ μαθή-
ματα ἐγένοντο ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας,
ἣτις δὲν εἶνε λιθόστρωτος, καὶ ἐχρησίμευ-
σεν ὡς ἵπποδρόμιον. Ἦδη ἐξήλθομεν καὶ
εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ φροντίζοντες νὰ
μὴ μᾶς ἴδῃ κύνες. Ὁ πατὴρ μου δὲ θέ-
λει νὰ μὲ δεῖξῃ εἰς τὸ κοινόν, πρὶν ἢ δυ-
νηθῇ νὰ ἐκπλήξω αὐτὸ διὰ τῆς καλῆς
μου ἱππασίας. Ἐὰν ἡ πατρικὴ του κενοδο-
ξία δὲν τὸν ἀπατᾷ, τοῦτο θὰ γίνῃ λίαν
ταχέως, διότι κατέχω θαυμαστὴν ἰδιο-
φυίαν διὰ νὰ γίνω καλὸς ἱππεύς.

— Φαίνεται καλῶς ὅτι εἶσαι υἱός μου!
Ἐκραύγασεν ὁ πατὴρ μου μεθ' ὑπερηφ-
νείας ἰδὼν τὴν ἐπιτηδειότητά μου.

Εἶνε τόσο ἀγαθὸς ὁ πατὴρ μου, ὥστε
ἐλπίζω ὅτι θὰ συγχωρήσῃτε τοὺς βεβήλους
λόγους του, καὶ τὰς ἀσεβεῖς ἐκφράσεις του.
Ἐγὼ λυποῦμαι ἐνδομύχως, ἀλλὰ τὰ ὑπο-
μένω ὅλα.

Ἐνεκα τῶν συνεχῶν καὶ μακρῶν μαθη-
μάτων, αἰσθάνομαι πόνους καθ' ὅλον τὸ
σῶμα. Ὁ πατὴρ μου μοι λέγει ὅτι ἀνοίγω
τὰς σάρκας μου εἰς τὴν διδασκαλίαν.

Ἐπειδὴ διατείνεται, ὅτι ἐντός ὀλίγου
θὰ ᾔμαι δεδιδαγμένος, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ
νὰ παραιτηθῶ ὡς διδάσκαλος, μοι προτεί-
νει ἄλλας διδασκαλίας παραδόξους, καὶ
ὅπως διόλου ἀσυμβιβάστους διὰ μέλλοντα
ιερέα· ἄλλοτε μὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ διδάξῃ
ταυρομαχίαν... ὅπως μὲ φέρῃ κατόπιν
εἰς Σεβίλλην, ὅπου θὰ ἀμαυρώσῃ τὸν ἀνόη-
τον καὶ χονδροκέφαλον λαόν, μὲ τὸ δόρυ
ἀνὰ χεῖρας, ἐν ταῖς πεδιάσι τῆς Ταβλά-
δας. Ἄλλοτε δέ, ἐνθυμούμενος τὴν νεό-
τητα του, καὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἦτο
σωματοφύλαξ, λέγει ὅτι θὰ ἀναζητήσῃ τὰ
ξίφη, τὰς περιχειρίδας καὶ τὰς προσωπί-
δας του, διὰ νὰ μὲ διδάξῃ ξιφασκίαν.
Καὶ τελευταῖον, ἀξιών ὅτι ἡξέουρι νὰ χει-
ρίζεται τὴν μάχαιραν ὡς οὐδεὶς ἄλλος,
κατήντησε νὰ μοι προσφέρῃ τὴν μετάδο-
σιν τῆς ἱκανότητος ταύτης.

Νῦν θὰ ἔχετε βρυνθῇ δι' ὅσα σὰς ἔχω
ἡδη ἀναφέρει ἐκ τῶν μεγάλων τούτων
βλασφημιῶν. Ὁ πατὴρ μου ἐπαναλαμβάνει
ὅτι εἰς τοὺς καλοὺς παλαιούς χρό-
νους, οὐχὶ μόνον οἱ ἱερεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ
ἐπίσκοποι ἀκόμη ἐπορεύοντο ἐφιπποῖ σπα-
θίζοντες τοὺς ἀπίστους. Ἐγὼ τῷ πατε-
τήρησα, ὅτι τοῦτο ἡδυνάτο νὰ γίνῃ κατὰ

τοὺς βαρβαρικοὺς χρόνους, καὶ ὅτι τῶρα
οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου δὲν πρέπει νὰ
γνωρίζουσι νὰ μεταχειρίζονται ἄλλα ὄ-
πλα, εἰμὴ τὰ τῆς πειθοῦς. — Καὶ ὅταν ἡ
πειθὴ δὲν ἀρκεῖ, ὑπέλαβεν ὁ πατὴρ μου —
δὲν εἶνε καλὸν νὰ βοήθῃ τις τὰ ἐπιχειρή-
ματα διὰ τῶν ἀπειλῶν; — Ὁ τέλειος ἱε-
ραπόστολος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ πατρός
μου, ὀφείλει εἰς τινὰς περιστάσεις νὰ κα-
ταφεύγῃ εἰς τὰ ἡρωϊκὰ ταῦτα μέσα, καὶ
ἐπειδὴ ἀνέγνωσε πολλὰ μυθιστορήματα
καὶ ἱστορίας, ἀναφέρει καὶ παραδείγμα-
τα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του.
Ἀναφέρει ἐν πρώτοις τὸν Ἅγιον Ἰά-
κωβον, ὅστις χωρὶς νὰ πύσῃ νὰ εἶναι ἀ-
πόστολος ἐσπᾶθιζε περισσότερον τοὺς μαύ-
ρους, ἢ ὅσους ἐπειθεν αὐτοὺς διὰ τοῦ
κηρύγματος, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἵππου του.
Ἀναφέρει ἐν ἄρχοντά ἐκ Βέρρας, ὅστις
ἐπεφορτίσθη μὲ μίαν ἀποστολὴν ἐκ μέρους
τῶν καθολικῶν βασιλέων πρὸς τὸν Boad-
bil καὶ ὅστις, ἐλθὼν εἰς ἔριδας θεολογι-
κὰς μετὰ τῶν μαυρῶν, ἐν τῇ αὐλῇ τῶν
Λεόντων, καὶ ἐξαντλήσας τὰ ἐπιχειρήμα-
τά του, ἔσυρε τὸ ξίφος καὶ ὤρμησε κατ'
αὐτῶν, ὅπως κατορθώσῃ νὰ τοὺς πείσῃ.
Καὶ τελευταῖον ἀναφέρει τὸν εὐγενῆ ἐκ
Βισκαΐας Δ. Ἰγνάτιον Λαυδαν, ὅστις
εἰς μίαν ἀντιλογίαν, ἣν ἀντέτεινεν αὐτῷ
εἰς μαυρὸς ἐπὶ τῆς ἀγνότητος τῆς Πανα-
γίας, ἥδη βεβαρυμένος ἐκ τῶν ἀσεβῶν
καὶ φρικτῶν βλασφημιῶν, δι' ὧν ὁ μαύ-
ρος τὸν ἐπολέμει, ὤρμησε κατ' αὐτὸν μὲ
τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας, καὶ οὕτως ὁ μαυρὸς
ἐὰν δὲν ἐσώζετο διὰ τῆς φυγῆς ἠθέλε τῷ
ἐπιβάλλει ἐν τῇ ψυχῇ τὴν πειθὴ, διὰ τῆς
μαχαίρας. Ἀπήντησα εἰς τὸν πατέρα
μου, ὅτι ἡ ἔρις αὕτη τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου
εἶχε συμβῇ πρὶν ἢ ὁ Ἅγιος γένῃ ἱερεὺς,
καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων παραδειγμάτων εἶπον
ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ σύγκρισις.

[Ἐπεται συνέχεια]. ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

A. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΑΙΑ

Διήγημα

Ἡμῖς βέρστιον ἀπὸ τοῦ χωρίου Μ*
τοῦ κυβερνείου Τ**, ὑφύονται καλύβη
κατεσκευασμένη ἐκ χονδρῶν δοκῶν, δύο
ἔχουσα διαμερίσματα. Εἰς τὴν καλύβην
ταύτην κατῴκει οἰκογένεια, συνισταμένη
ἐκ τῶν συζύγων Κάρπου καὶ Ἀγραφένας
καὶ τοῦ μονοετοῦς υἱοῦ αὐτῶν Βάνια.

Μικρὸς ὄπισθεν τῆς καλύβης κήπος, ἐν
ᾧ ὑφύοντο τέσσαρες ἢ πέντε ἀκκαΐαι,
καὶ ἐπρασίνιζον χλοερὰ πρασιὰ, ἐπιμε-
λῶς πεφυτευμένα διὰ γογγυλῶν, κραμ-
βῶν καὶ γεωμήλων, ἤλεγχε τὴν δραστη-
ριότητα καὶ τὴν φιλεργίαν τῶν οἰκοδε-
σποτῶν. Καὶ ὄντως, ὁ Κάρπος ἦτο φιλό-
πονος γεωργός, καὶ αἱ δύο - τρεῖς δεστέ-
ραι (36 στρέμματα) γῆς, ἥς ἦτο κάτο-
χος, παρεῖχον αὐτῷ τὰ μέσα πρὸς σχετι-
κὴν τινα εὐπορίαν.

Δὲν ἔπινε βότκαν, καὶ οἱ χωρικοί, οἱ-
τινὲς εἰσι νηφάλιοι, πλουτοῦσιν ἐν Ρωσ-

σίᾳ. Ἐκώφευεν ἐκάστοτε εἰς τὰς προσκλή-
σεις τῶν φίλων του, ὁσάκις δ' ἐκάλουν
αὐτὸν εἰς τὸ καπηλεῖον, οὗτος εὗρισκεν
χαίροτε ἀφορμὴν τινα ὅπως τοὺς ἀπο-
φεύγῃ.

Ἦτο ρωμαλέος καὶ εὐρύνωτος μουζικός
ὁ Κάρπος, μὲ χαρακτηριστικὰ σύμμετρα
μέν, ἀλλὰ τραχέα κᾶπως, ἡ δὲ νεαρὰ σύ-
ζυγός του ξανθὴ καὶ εὐσταλὴς χωρική.

Ἡ Ἀγραφένα δὲν εἰργάζετο εἰς τοὺς
ἀγρούς ὡς ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν χωρι-
κῶν, διότι δὲν τὸ ἠθέλει ὁ Κάρπος, ἀλλ'
ἔμενεν εἰς τὴν καλύβην ἐπιμελουμένη τοῦ
μικροῦ υἱοῦ της καὶ ἐνασχολουμένη εἰς
ἄλλας ἐργασίας — νὰ περιποιηθῇ καὶ ἀμέλ-
ξῃ τὰς ἀγελάδας, νὰ κατασκευάσῃ βού-
τυρον, τυρὸν κτλ.

Ἡ αἰθούσα καὶ ὁ κοιτὼν τῆς καλύβης
ἔλαμπον ἐκ τῆς καθαριότητος. Αἱ σινδό-
νες τῆς κλίνης ἦσαν λευκοτάται, ζεῦγος
δὲ πυραμίδων ἀπὸ προσκεφάλαια ἐκ πτί-
λου, ὑφύοντο ἀμφοτέρωθεν αὐτῆς.

Ἐν Ρωσίᾳ εἶνε ἀντικείμενον μεγάλου
στολισμοῦ ἡ διακόσμησις τῆς κλίνης καὶ
τὰ πολλὰ προσκεφάλαια. Εἰς ἀρχαιοτέραν
δ' ἐποχὴν οἱ βογιαροὶ καὶ ἐν γένει οἱ εὐ-
πορώτεροι Ρῶσσοι προσεπάθουν νὰ ἔχω-
σιν ὅσον οἶόν τε πλειότερας κλινωστρω-
μνάς, ὅπως ὑποδέχωνται τοὺς ἐπισκε-
πτομένους αὐτοὺς ξένους.

Ἡ αἰθούσα τῆς καλύβης ἦτο ἀρκούν-
τως εὐρεῖα. Ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς
γωνίας ἐκρέμαντο τέσσαρες ἢ πέντε εἰ-
κόνες ἐπαργυρωμένα καὶ ἐπίχρυστοι, ἐμ-
προσθεν δ' αὐτῶν ἔκαιε λυχνία ἐξ ἐρυθρᾶς
ύαλου. Αἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπὶ τῶν τραπε-
ζῶν καὶ τῶν τοίχων κεντηταὶ ὀθόναί καὶ
χειρόμακτρα, ἤλεγχον τὴν φιλοκαλίαν
καὶ καλαισθησίαν τῆς οἰκοδεσποίνης.

Καὶ ἦτο αὕτη κόρη εὐπόρου χωρικοῦ,
ὅστις, διὰ τῆς νηφαλιότητος καὶ φιλο-
πονίας του, κατορθώσε ν' ἀποκτήσῃ μι-
κράν τινα περιουσίαν. Προῖκα δὲν ἔδωκε
εἰς τὴν θυγατέρα του, διότι τοῦτο δὲν
συνεθίζετο ἐν Ρωσίᾳ, ἦτο ὅμως αὕτη
ἡ μόνη κληρονόμος τοῦ πατρός της.

Ὁ Κάρπος ἠγάπα τὴν σύζυγόν του
καὶ συνεζεύχθη αὐτὴν ἐξ ἔρωτος. Οἱ γο-
νεῖς τῆς Ἀγραφένας, φρονίμως ποιῶντες,
οὐδὲν παρενέβαλλον πρόσκομμα εἰς τὰς
σχέσεις τῶν ἐραστῶν, τὸν ἀντικρίτου
χαρᾶς ἐδεξιοῦντο χαίροτε τὸν Κάρπον ἐ-
πισκεπτόμενον αὐτοὺς, διότι ἀπαντες οἱ
χωρικοὶ ἐξετίμων καὶ ἠγάπων αὐτόν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς στέφews των, ὁ-
λόκληρον τὸ χωρίον ἐπανηγύρισε καὶ ἀ-
φθονος ἔρρευσεν ὁ οἶνος, ἡ βότκα καὶ αἱ
ναλίφκαϊ (εἶδος ροσολίου). Αἱ γυναῖκες
τοῦ χωρίου οὐδέποτε ἐνεθυμοῦντο μεγαλο-
πρεπεστέρους γάμους· ἔπιον, ἔπιον — καὶ
αἱ γυναῖκες δὲν καθυστεροῦσι συνήθως
τῶν ἀνδρῶν ἐν Ρωσίᾳ, — μέχρι κρασιπύ-
λης. Τὸν πρῶτον ἀσπασμὸν δέον ν' ἀνταλ-
λάξωσιν οἱ νεόνυμφοι παρόντων ἀπάντων
τῶν προσκεκλημένων. Δίδεται εἰς τοὺς
νεόνυμφους ἓν ποτήριον οἴνου· οὗτοι δὲ
ὑποκλίνοντες γέρονται, εἶτα δὲ ἀσπάζον-
ται ἀλλήλους, ὅτε οἱ παριστάμενοι ἀνα-